

Матија Бећковић рођен је 29. новембра (на дан Св. Апостола Матеја) 1939. године у Сенти, где је крштен у Храму Светог Архангела Михаила. Отац Вук Бећковић, официр Југословенске краљевске војске и мајка Зорка рођена Таушан из Кањиже, живели су најпре у Сенти, у улици Краљевића Марка бр.10. Рат их је затекао у Новом Саду, где је отац службовао у Петроварадинској касарни.

По капитулацији Југословенске краљевске војске (1941), да би избегао заробљеништво, са женом и сином отишао је на очевину у село Веље Дубоко, у Ровцима, у Црној Гори.

После избијања грађанског рата, веран заклетви, постао је командант Југословенске војске у отаџбини у родном крају, готово не напуштајући своја Ровца. На крају рата, у којем је изгубио четири брата, „одступио” је и „нестао” у 35-ој години живота.

У време рата рођен је брат Љубомир (1943) и сестра Љубица (1945).

Матија Бећковић је од своје друге до десете године живео у Вељем Дубоком, где је завршио основну школу. Ниже разреде гимназије учио је у Колашину и Славонском Броду, а вишу гимназију с матуром у Ваљеву, где је становао код тетке, мајчине сестре. На Филолошки факултет, групу за југословенску и општу књижевност, уписао се школске 1959/60. године и од тада живи у Београду.

Из брака са Вером Павладољском родиле су се близнакиње Људмила и Оља (1964).

Бавио се новинарством радећи највише у Језу и Жежевим издањима (Чик, Зум, Чик погоди – где је био и запослен). Сарађивао је на Телевизији Београд, у време када је уредник дечијег програма био Душан Радовић. Најпознатији од псеудонима којима се служио је др Јанез Паћука.

За дописног члана САНУ изабран је 1983. године, а за редовног 1991. У годишњацима САНУ (за 1984 и 1992) објављене су библиографије Матије Бећковића.

Био је члан Одбора за слободу мисли и изражавања (1984-1990) и председник УКС (1988-1992). Члан је Крунског савета од његовог оснивања (1992).

У шестом разреду гимназије у Ваљеву добио је прву награду за најбољи писмени задатак из српског језика у Републици Србији. Прву песму штампао је као гимназијалац 1957. године у Младој култури.

До сада је објавио следеће књиге: Вера Павладољска (библиофилско издање Р. Стевића Раса), Метак луталица, Тако је говорио Матија, О међувремену, Че – трагедија која траје (са Душаном Радовићем), Рече ми један чоек, Међа Вука Манитога, Леле и куку, Поеме, Служба Светом Сави, Кажа, Чији си ти мали?, Двадесет и једна песма (рукописна збирка), Надкокот (библиофилско издање – цртежи Моме Капора), Богојављење, Изабране песме и поеме, Мој претпостављени је Гете (разговори, избор и предговор Миодрага Перишића), Сабране песме у шест књига: Метак луталица, Рече ми један чоек, Међа Вука Манитога, Леле и куку, Кажа, Чији си ти мали?, Ово и оно, Потпис (библиофилско издање Јовице Вељовића, Хамбург), Ђераћемо се још, Покајница, Хлеба и језика, Вера Павладољска, Послушања, Саслушања, Кукавица (библиофилско издање – цртежи Моме Капора), Трећа рука, Небош, (илустрације Југослава Влаховића), Ниси ти више мали, Вера Павладољска (библиофилско издање сликара Драгана

Стојкова на три језика: српском, руском и италијанском), Сабране песме у девет књига (Вера Павладољска, Метак луталица, Рече ми један човек, Међа Вука Манитога, Леле и куку, Кажа, Чији си ти мали?, Ђераћемо се још, Хлеба и језика; одштампано у штампарији Кристијанс у Хамбургу, повезано у књиговезници Лахенмајер у Ројтлингену, сложено писмо Аминтас Јовице Вељовића који је ово издање типографски обликовао), изабране песме Тако је говорио Матија у три тома, Кад будем млађи (Матица Српска), Вера Павладољска (Граматик), Кад дођеш у било који град (на руском, енглеском, италијанском и српском језику, Колубара, Ваљево).

Бећковићеви прозни и поетски текстови приређивани су за позориште и извођени на домаћим и страним сценама. Написао је и трећи чин комедије Београд, некад и сад (изведена у Савременом позоришту у Београду, заједно са истоименим комедијама Стерије и Нушића), као и две телевизијске драме и две једночинке за децу, емитоване на Телевизији Београд.

У Народном позоришту изведена је Међа Вука Манитога у драматизацији Борислава Михаиловића Михиза, потом монодраме Петра Божовића Рече ми један чоек и Соње Јауковић Не знаш ти њиг. Видео касете Рече ми један чоек и Ђераћемо се још снимиио је Петар Божовић, а радиофонско издање Бећковићевих беседа објавио је Драгослав Симић, песничково усмено издање ЦД-а Ђераћемо се још режирао је Емир Кустурица.

Драмска поема Че – трагедија која траје (са Душаном Радовићем) преведена је на немачки и енглески језик и извођена је као радио драма и позоришна представа у Немачкој и САД. Заједно са записима из књиге О међувремену, објављена је у Њујорку под насловом Random Targets. Тројезично издање ове књиге

(Че – трагедија која траје, Che – A Permanent Tragedy, Се – Tragodie, die andauert) објављено је у Београду. A stone Between Two Worlds (Торонто), Поема Богојављење (Epiphany) објављена је двојезично у Торонту, When I'm Junger (Orpheus, Фондација Матијевић, Нови Сад), Vera Pavladoljska (на румунском, Lumina, Панчево).

Драматизовао је Горски Вијенац (са Бориславом Михаиловићем Михизом). Приредио је избор из целокупног песништва Петра II Петровића Његоша Пустинјак Цетињски и избор из дела Симе Милутиновића Сарајлије Играљке ума. Приредио је (са Мирославом Максимовићем) и књиге Душана Радовића На острву писаћег стола и Кратке приче. Изабрао је и написао предговор за Најлепше приповетке Милована Ђиласа.

О Бећковићевом делу објављен је зборник Поетика Матије Бећковића (са научног скупа на Филозофском факултету у Никшићу) и књиге Стевана Кордића Његош и Матија, Драгана Лакићевића Рече ми један песник, Матија Бећковић песник (зборник са скупа поводом Жичке Хрисовуље) и Поезија Матије Бећковића (зборник поводом Десанкине награде), књиге Милоша Јевтића Овако говори Матија и Матија (стари и нови разговори), Библиографија Матије Бећковића – Дејана Вукићевића.

Већ једанаест година, крајем децембра, у Звездара театру одржава се песничко вече Матије Бећковића, чији приход се прилаже у хуманитарне сврхе.

Матија Бећковић је за своје песништво добио награде: Милан Ракић, Октобарску, Седмојулску, Просветину, Нолитову, Бигзову, Плакету Народног позоришта, Змајеву, Дисово пролеће, Беловодску розету, Златни крст Кнеза Лазара, Равногорску, Стефан Митров Љубиша, Велику Базјашку повељу, Одзиви Филипу Вишњићу, Библиос, Romana Serbica, Типар, Милица Стојадиновић Српкиња, Златни бестселер,

Јован Дучић, Лаза Костић, Раде Драинац, Вукове задужбине, Десанке Максимовић, Његошеву, Богородица Тројеручица, Ленкин прстен, Печат вароши сремскокарловачке, Награда Матијевић, Петроварадински вијенац...

Матија Бећковић је почасни грађанин Сенте, Крушевца и Приједора.

Поводом 70 година живота и 50 година књижевног рада, издавачке куће Orpheus и Православна реч, објавиле су 2009. године књиге: Антологија Бећковић и монографију Матија – Радована Поповића.

Истим поводом Бећковић је одликован орденом Светог Саве.

О десетогодишњици Крунског савета, престолонаследник Александар одликовао га је орденом Витез Великог Крста ордена Белог орла.

Матија Бећковић је председник Фонда Слободан Јовановић.